

[Grønning.]

at appellere til Ministerens gode Vilje og anbefaler i øvrigt Forslaget til velvillig Behandling i dette høje Ting.

A. M. Hansen: Hvert Aar ved denne Tid, somme Tider lidt senere, undertiden lidt tidligere, har vi denne Diskussion om Sukkeret her i Tinget, og efter som Situationen er, om vi er i Nærheden af et Valg eller langt derfra, bliver Diskussionen ogsaa mere eller mindre præget af det. Naar jeg om et Øjeblik er færdig med at tale her, vil det ærede Medlem Hr. Hans Hansen (Rørby) komme op og fortælle os, hvor forfærdeligt det er, at vi i det hele taget dyrker Sukkerroer, da det er alt for dyrt.

Naar vi i et halvt Aarhundrede, ja, mere end det, i trekvart Aarhundrede har haft den Produktion i bestemte Egne af vort Land, er Landbrugs- og Arbejderforhold indarbejdet derefter, og det er overordentlig vanskeligt at komme bort fra en saadan Industri og Landbrugsgren; det vilde medføre en katastrofal Omvæltning i de Egne, hvor en saadan Dyrkningsform nu har været brugt. I Betragtning af Forholdene er det derfor naturligt, at vi fortsætter med denne Sukkerordning, som vi nu har haft i en Aarrække, og det Lovforslag, som her er til Behandling, gaar, som allerede sagt, kun ud paa at forlænge den gældende Lov om Sukkerordningen for det kommende Aar.

Da der i Fjor var opnaaet Enighed mellem de interesserede Parter om de i Loven fastsatte Enkeltheder vedrørende Dyrkningsarealets Størrelse, Grundpris, Tantieme, Aktieudbytte o. s. v., maa man kunne gaa ud fra, at der ogsaa i Aar vil kunne være Enighed herom, eftersom Forholdene jo ikke har forandret sig meget, og navnlig da eftersom den Overenskomst, der opnaaedes i Fjor om Arbejdslønnen, forbliver uændret ogsaa i det kommende Aar.

Det eneste Punkt, der volder Vanskelighed, er i Virkeligheden Tantiemespørgsmaalet, idet Dyrkerne paa Grund af Roernes mindre Sukkerindhold ikke som i de foregaaende Aar kan forvente det fulde Tantiemebeløb, men desværre kun har Udsigt til omkring det halve. Selv om jeg nu ikke kan give det ærede Medlem Hr. Løje Ret i, at Dyrkerne har Krav, i hvert Fald moralsk Krav, paa 2 Kr. 50 Øre, saa kan jeg godt forstaa, at man fra Roedyrkerforeningens Side har fremsat Ønske om, at der af Sukkerfonden maatte blive udredet et Beløb til i nogen Maade at bøde paa den mindre Indtægt, der i Aar maa imødeses. Sagen skal

siges, ganske som den er: hvis Dyrkerne havde Krav paa 2 Kr. 50 Øre, vilde man, da man lavede Sukkerordningen, ikke have ordnet den med en Grundpris og et Tantiemebeløb. Det er givet, og det maa slaas fast, at Krav paa det har de ikke, men ikke desto mindre vilde det jo have været kærkomment, om man kunde have hjulpet Landmændene netop i dette vanskelige Aar, hvor som allerede nævnt Mund- og Klovesygen — ogsaa paa de Egne, hvor jeg særlig er kendt — har fremkaldt store Vanskeligheder for dem. Men den højtærede Handelsminister har imidlertid, alle Forhold taget i Betragtning, ikke ment det forsvarligt at røre ved Sukkerfonden i Aar.

Hvis det Ønske, som man fra Sukkerroedyrkerens Side igennem deres Organisationer har fremført over for den højtærede Handelsminister og ogsaa over for nogle af os Rigsdagsmænd, skulde imødekommes, vilde det som allerede sagt betyde 7,5 Øre pr. Dobbeltcentner, hvilket vilde betyde en 13—14 Kr. mere pr. Tønde Land. Dette maa det vel efter den højtærede Handelsministers Udtalelse betragtes som afgjort ikke vil kunne naas i Aar. Imidlertid har den højtærede Handelsminister jo stillet i Udsigt, at han, hvis det kommende Høstaar skulde skuffe, vil være villig til at tage under Overvejelse at søge Hjemmel til at yde Sukkerroedyrkerne et Tilskud fra Sukkerfonden. Dette Tilsagn vil selvsagt skabe Tilfredshed og fremkalde en vis Tryghedsfølelse over for det kommende Aars Sukkerroedyrkning, hvis det ikke skulde opfylde de Ønsker, man nærer til det. Jeg skal anbefale det foreliggende Lovforslag til hurtig og velvillig Behandling.

Hans Hansen (Rørby): I Bemærkningerne til det foreliggende Lovforslag er der anført „de Forhold, der gjorde det nødvendigt“, at man i 1932 gennemførte en Sukkerordning, og det siges, at disse Forhold vedblivende er til Stede. Jeg har aldrig villet erkende, heller ikke i 1932, at der er eller var Forhold, der nødvendiggjorde at gennemføre en Sukkerordning. De Forhold, der sigtes til, var jo kun, at Verdensmarkedets Pris paa Sukker var faldet saaledes, at man saa sig foranlediget til at forhøje Prisen paa Sukkeret for de danske Forbrugere for at opnaa Muligheden for, at først og fremmest Roedyrkerne, der sad med de overvejende højt prioriterede Ejendomme, derved skulde faa Mulighed for at skaffe Prioritetsrenter til dem, som havde Pant i Jorden. Man forhøjede altsaa Prisen